

Hala Bir İhtimal Var Baba

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Haziran 2015

Hiçlikle iştiğal ettiğime kani olduğum bir dönemeçteyim hem de uzun zamandır. Aslında sen gittikten sonra hayatın ritmi hepten değışti.

Hepten şekil değıştirdi hayat ve imgeler ya da kani olduğum bir döneme denk geldi.

Rabitası farklı ve rakımı sürekli alçalıp yükselmekte...

Bazen tanıyamıyorum kendimi. Hayır, ne bir ayna ne de bir cam vitrini bahsettiğim. Tam tersine özüksediklerimi öğütme gayreti benimki. Biliyorum bir o kadar beyhude bir heves ama inan ki başka türlü nefes alamazdım hele ki hele ki o günden beri.

Öylece geldin ve gittin sen.

Ellerim avuçlarındaydı ve başımı her okşayınca duyduğum o güven duygusu.

Bir sen okşardın saçımı aheste aheste bir de annem okşamakta başım her dara düştüğünde.

Ne saçma bir hayat ve sona kurulmuş bir saat. Hep geri kalan bir saat ve asla doğruyu göstermeyen. Kim demişse, yanlış bir saat bile iki kez doğru zamanı gösterir diye nasıl da safça inanmıştım. Tıpkı senin anlattığın o mutlu masallara bel bağladığım gibi.

Bel bağladığım ne çok insan ve ne çok hayal.

Şükürler olsun ki her hayalimi gerçekleştirdim tıpkı bana öğrettiğin gibi ve tüm o ilkeler hani tek tek yazdırırdın gönül sayfama: hangileri mi... hangi birini sayabilirim ki, baba hele ki eklentili ne çok sayfaya attım imzamı seninkilere nazire yaparmışçasına.

Yordanası çok şey var doğrusu ve irdelenesi ve öykündüğüm... Öykündüğüm hiç kimse yok inan ki... İlla ki ben evet, tüm derdim yine benimle.

Acımasızca eleştirmeyi seviyorum ama sadece içimdeki saklı o beni. Sanırım bu da bir öğretti senden miras. Ne de olsa bayan mükemmel rolü tahsis edilmişti kendimi bildim bileli. Neyse ki megaloman olma safhasını es geçtim. Ne kibir ne gurur ama varsa yoksa haysiyetim ve onurum. Ki payidar olmama budur namzet.

Doğrunun ve yanlışın tezat düşmediği bir zaman içinde bulunduğumuz ki ufak bir çocuk olsaydım inan ki işim çok zordu. Bak, bu yaştaım hala bir sürü tantanaya maruz kalıyorum. Kısaca her şeyin karmaşık ve kavgalı o bulgusu ne de savsak bir zihniyete maruz bırakıyor insanları.

Ait olup olmadığımı bile vakıf değilim neye ya da kime değil mesele zira hep öngörülerim ve adı batasica ilkeler.

İyi bir savunma avukatı olurdum ki hep arzu etmişim ve hayalini kurmuştuk seninle. Üstümde siyah cübbem ve mahkeme koridorlarını arşınlarken tahayyül ederdim kendimi. Hey gidi günler hey... Ya şimdi...

Biliyor musun hayaller ve gerçekler o girift yapısıyla fazlasıyla kurcalamakta zihnimi. Şükürler olsun ki yetilerim yerli yerinde bir farkla ama eskiye oranla: Daha dikkatli ve daha duyarlıyım...

Sensiz bir gün daha sensiz geçen yıllara ek olarak ve hep sensiz geçmeye mahkûm. Gidişini kabullenmek çok zaman aldı ki sana malum olduğuna adım gibi eminim ve diğer pek çok şeyin malum olduğu gibi: saklı ümitlerim, saklı yarım, saklı yarınlarım ve bitmek bilmeyen şikâyetlerim. Ama inan ki kimseyle paylaşmıyorum o şikâyetlerimi. Ne de olsa insanlar nerde üzüncü var arkasına bakmadan kaçıyor. Mahzun olmam da önem arz etmiyor mazlum olmam da. Aslında nedir önem arz eden ya da kıymete bilen inan ki anlamış değilim. Yine de olduğum gibiyim yine de olması gerektiği gibiyim. Ne çok zorunluluk ne çok detay ve nasıl da yorucu. Zihnim yorgun hem de çok yorgun ya ruhum... Onu hiç sorma. Ama hala o çocuğu kaybetmedim hem de bıraktığın gibi beklemekte. Neyi beklediğini bilmesede nöbette her daim...

Özlemler, yığılar ve ihtimaller...

Evet, hala bir ihtimal var baba. Ya, sence...